

споменаваше. Разочарованието се замѣни съ спокойното примирение предъ нуждата и необходимостта. Така е вече откато сме минали границата. А презъ последнитѣ нѣколко дни ние водихме страненъ хайдушки животъ. Три дни прекарахме на тия голи и пустинни височини. Денемъ се биехме, нощта прекарвахме на голата земя, подъ дъжда, подъ вѣтъра. Ни храна, ни огънь. Забравиха се всички други грижи, нѣмаше никакви връзки съ други свѣтъ и съ други хора.

И ние съ Рандевъ се готвѣхме за нощта. Донесоха малко слама, изправихме нѣколко патронни сандъци за завѣтъ. Тѣй ще имаме славно легло. И ние се радваме, че сме наедно, че поне нѣколко часа, докато други бдятъ напредъ, ще можемъ да починемъ. Лѣгаме облѣчени, съ саблитѣ, съ револверитѣ си. Завиваме се и, преди да затворимъ очи, виждаме рѣдки, огнени звезди, трептещи въ тъмното небе. И близо единъ до другъ, въ топлата вълна на другарство и обичъ, които тукъ растѣха всѣки часъ, — ние се чувствуваме тѣй добре. Да, война е. Но все има минути, когато това, ако не се забравя, поне не се мисли за него. Изчезватъ опасноститѣ, изчезва призрактъ на смъртта. Полъхва тая странна поезия, която иде отъ голѣмитѣ епични дѣла. Вѣтърътъ брули лицата, развѣва коситѣ ни, свири въ междинитѣ на патроннитѣ